

mer af en Korporation ſom f. Ex. Folkethinget kunne udtale ſig ſaaledes, at dette Thing's Kettigheder ſkulde beſtaas. Det er Noget, jeg aldrig har kunnet forſtaa. Derſom deres Aaler blot havde havt den Henſigt at advoere Thinget mod at overſtride ſin Bemyndigelse for ikke at lide Nederlag, kunde jeg endda forſtaa det, men ſaaledes har jeg ikke opfattet de Udtalelſer, der kom fra de to ærede Aalere her i Thinget. Hvad der imidlertid andrede mig meſt, var, hvad der udtaltes af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille), idet han erklærede, at der var begaaet Feil fra Flertallets Side, men han heller ikke turde friſjende ſine egne Meningsfæller for at have begaaet Feil, og dog sluttede med at ſige, at han vilde hjelpe det nuværende Miniſterium med at bekæmpe det Parti her, ſom han dog ikke kunde tillægge ſtørre Feil end hans eget Parti. Han burde virkelig, ſynes jeg, have ſtillet ſig ſaaledes, at han hellere havde ſet, om han kunde blive enig med ſine Kolleger, end at han abſolut vilde hjelpe et Miniſterium, ſom dog er vor egentlige Modſtander, hans ſaavelſom de øvrige Medlemmers af dette Thing, til at faae Overmagten over dette Thing. Grunden til iøvrigt, at jeg har bedt om Ordet idag, var netop det Foredrag, der blev holdt i det andet Thing af den forhenværende Finantsminiſter Krieger. Dette Foredrag har jo vaakt en ikke ringe Opſigt, og naar man læſer det, kan man ikke fraſjende det en vis No, man kan heller ikke negte, naar man ſer hen til den Overſigt, ſom dette Foredrag giver over, hvad der er paſſeret med Henſyn til det Stridspunkt, der i Virkeligheden ſtaaer mellem de 2 Thing eller navnlig mellem Regjeringen og Folkethinget, at det i det Hele er rigtigt. Men der er en Ting deri, ſom . . . (Afbrudt af Valthazar Chriſtjenſen) So, det er hiſtorisk rigtigt (Valthazar Chriſtjenſen: Saa?) jeg har med ſtørre Omhyggelighed haade læſt Foredraget og tillige gjennemleſt Alt, hvad der er paſſeret, ligesom jeg ogsaa overordentlig godt erindrer det, fordi jeg ſelv har oplevet det. Det er rigtigt efter hans Opfattelse. Derſom jeg havde faaet Lov til at tale ud, ſkulde jeg viſt ikke komme i Uoverensſtemmelse med min nuværende ærede Nabo (W. Chriſtjenſen). Jeg har nemlig lagt Mærke til, at han ſtaaer paa ſelv ſamme Standpunkt nu, ſom han ſtod paa i den Strid, der herſkede, før Grundloven blev vedtagen, og han opfatter det, ſom om hans Anſkuelse var den ene rigtige; men det lader ſig ikke negte, at naar man underſøger, hvad der er paſſeret, vil man ſe, at der lige fra Begyndelſen af har været en Overbeviſning af en modſat Art af den, han har, og ſom har havt ligesaa dygtige Talsmand, ſom han er. Jeg ſkal f. Ex. nævne de tidligere Rigsdagſmand David og Algreen-Uſſing. Diſſe 2 Mænd bekæmpede han netop i den Strid, der førtes angaaende Forholdet mellem §§ 43 og 44 i Grundlovsudkaſtet. Man havde

en Følelse af eller en Frygt for, at der ſkulde opſtaa en uløſelig Strid mellem Regjeringen og Rigsdagen eller mellem de to Thing, og navnlig mellem de to Thing, paa Grund af diſſe to Paragrafers Indhold. I den første af dem handlede der om Skattelovene, og der blev gjort gjældende, at en Skattelov ſkulde behandles ſom enhver anden Lov, alſaa, den kunde forelægges først i det ene eller andet Thing, og den kunde kun forandres ved Lov; men i § 44 ſtod, at der ikke maatte opkræves nogen Skat — og det blev forklaret i Betænkningen ſaaledes, at det var en Selvfølge, at ingen Skat maatte opkræves, ſelv om den var i Overensſtemmelse med en beſtaaende Skattelov — førend dens Opkrævning var bevilget ved Finantsloven. Det er den Forklaring, ſom den ærede Aaler i Landſtinget (Krieger) ſelv dengang har gjort gjældende. Men hvad er det, vi nu paaſtaa Andet end dette? Vi paaſtaa ikke, at en Skattelov kan forandres uden Lov, men vi paaſtaa, at Finantsloven er en Lov for den Tid, i hvilken den gjælder, og der er det Mærkelige ved denne Sags Hiſtorie, at paa ſamme Tid, hvor denne Strid herſkede, allerede ved den foreløbige Behandling af Grundlovsudkaſtet, da var der et Medlem, ſom havde nogen Tvivl, om man kunde kalde Finantsloven en Lov, men hvad ſvarede ſaa Krieger? Jeg ſkal tillade mig at oplæſe nogle ſaa Linier, hvis den ærede Formand ikke har Noget derimod — ja jeg kan ikke finde det i Diebliffet, men jeg ſkal i ethvert Tilfælde dokumentere det, hvis der gjøres Indſigelse, mod hvad jeg nu anfører. Han gjorde gjældende, at der var Love, ſom kun gjaldt for en kort Tid, og ſom ophørte at være Love alene derved, at Tiden for dem løb ud. Finantsloven er ingen Lov længere end et Aar, men i det Aar er den fuldſtændig Lov. Nu har man forſøgt paa at forklare dette ſaaledes, ſom om Finantsloven ikke var Andet end et Overſlag over Statens Indtægter og Udgifter, men det er en Lov, der ſkal indeholde et Overſlag over Statens Indtægter og Udgifter, og den er en Lov lige ſaa vel med Henſyn til Indtægter ſom med Henſyn til Udgifter. Den er i Stand til at bevilge eller forkaſte Indtægter, ſelv om de ere ſtjættede til Lov. Det var netop dette Punkt, hvor Algreen-Uſſing angreb Kriegers Fortolkning, idet han ſagde, at en Finantslov maatte kunne gjøre Indſkrænkning i Gylldigheden af en Skattelov i et Finantsaar, idet det ellers vilde være en Pintring for, at der kunde tilveiebringes en virkelig Overensſtemmelse mellem Indtægter og Udgifter. Det var Algreen-Uſſings Argumentation lige over for dette. Der opſtod imidlertid navnlig hos Flertallet i det daværende Grundlovsudvalg en ſtor Frygt for, at det ſkulde blive umuligt for Grundloven at virke paa Grund af diſſe to Paragrafers indre Modſigelse, og det gif ſaa vidt, at Flertallet endog foreslog, at Finantsloven ſkulde forberedes ved et Udvalg af lige mange Medlemmer,